

e-glutė

1982
RUGSĖJIS

eglutė

1982
rugšėjis

Šį numerį išleido J. Savelis.
Jam labai dėkojame!

TURINYS

- 3 RUGSĖJIS, R. Jotvingytė
- 4 MĖLYNASIS LIETSARGIS, D. Sadūnaitė
- 8 SIGUTĖ KELIAUJA, K. Jūra
- 12 SUGRIŽIMAS, Teta Audronė
- 16 MOKSLININKAI, O.M.
- 18 GALVOSŪKIAI
- 22 KAIP GYVULIUKAI ŽAIDŽIA, D. Sadūnaitė
- 27 VAIKŲ KŪRYBA
- 32 JUOKIMĖS

PIEŠINIAI

1982 m. viršeliai Dianos Kizlauskienės
Skyrių vinjetės — Zitos Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- P. Jurkauskas — 3
- A. Sruoginienės — 4, 5, 6, 7, 29, 30
- Z. Lantuch — 8, 10, 11
- A. Skrupskelienės — 12, 13, 14, 15
- J. Paukštienės — 16, 17
- R. Sabalytės — 24, 26

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont. Canada
M6H 1G4

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakciją taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo
"Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Dan-
guolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July
and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Im-
maculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single
copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

RUGSĖJIS

Ritonė Jotvingytė

Ne rugsėjo
Šalti vėjai,
Ne rugsėjo,
Oi, ne, ne!
Dar ne vieną
Šiltą dieną
Saulė džiaugsis
Ramune.

Dar ne vieną
Šiltą dieną
Noks raudoni
Obuoliai,
Ir naktinę
Sutartinę
Trauks ir žiogas,
Ir svirpliai.

MĖLYNASIS LIETSARGIS

paruošė D. Sadūnaite

Jam galėjo būti apie vienuolika metų. Pagal amžių, jis buvo nedidelio ūgio. Lyjo. Po šviesiai mėlynu moterišku lietsargiu jo veidas atrodė išblyškęs.

Belaukdamas autobuso, jis stovėjo ir galvojo: ką močiutė pasakytų, jeigu jis imtų ir numestų šalin tą jo labai nemėgstamą, šviesiai mėlyną, moterišką lietsargį? Ir jis jau įsivaizdavo lietsargį begulintį žemėje. Štai jis — pašautas mėlynas paukštis.

Žinoma, lietsargio išmesti jis negalėjo. Jis ir močiutė juk buvo vieni du pasaulyje. Vien dėl to, jog ji rūpinosi juo, ir nenorėjo kad jis peršlaptų, ji liepdavo jam imti su savim tą mėlynąjį lietsargį.

Be to, močiutė nežinojo, kaip labai kiti berniukai erzindavo jį mokykloje dėl to lietsargio. Jis jau daug mėliau peršlaptų lietuje, negu laikytų virš savęs tą mėlyną, nublukusį, moterišką lietsargį.

Ašara nuriedėjo jo skruostu. Ir vyras, kuris kartu su juo laukė autobuso, žvilgterėjo į jį.

— Na, na jau ir taip užtenka lietaus be ašarojimo, — jis prašneko į berniuką švelniai.

Berniukas nieko neatsakė, tiktai pasitrynė akis maža, šalta rankute.

— Kas gi negerai? Kas atsitiko? Papasakok man, — bendrakeleivis nusišypsojo vaikui.

Galų gale, berniukas papasakojo jam, kokios vaikų pašaipos laukė jo mokykloje dėl to moteriško lietsargio.

Tai tik tokie rūpesčiai? — žvilgterėjo vyras į jį ir į lietsargį. — Aš kaip tik ir galvojau sau, kokios gražios mėlynos spalvos šis tavo lietsargis. Mano žmonai ši spalva labai patinka. Kažin, ar nesutiktum kartais pasikeisti su manim lietsargiais? Kaip ji džiaugtųsi, jeigu grįžčiau namo vakare su mėlynu lietsargiu.

Berniukas greitai pakėlė galvą ir smalsiai peržvelgė bendrakeleivio puikų, juodą lietsargį.

Lietsargio medinis nupoliruotas kotas blizgėjo. O rankena buvo pasidabruota. Jis buvo didelis, rimtas ir vyriškas — tas lietsargis.

— Bet . . . bet, ar jūs rimtai norite mainytis? — dar pasitikrino berniukas.

— Žinoma, kad rimtai. Na, ir autobusas jau čia pat!

Jie pasikeitė lietsargiais. Tada vyras, žvilgterėjęs į dangų, pridūrė:

— Atrodo, kad jau giedrinasi. Kas žino, galbūt ši diena bus viena iš pačių gražiausių? — Ir, nusišypsojęs berniukui dar kartą, jis įlipo į autobusą.

Berniukas negalėjo atsidžiaugti savo nauju lietsargiu, nors, kiek tik galėdamas, stengėsi to neparodyti. Jis — vyras su tikru, vyrišku lietsargiu.

SIGUTĖ KELIAUJA

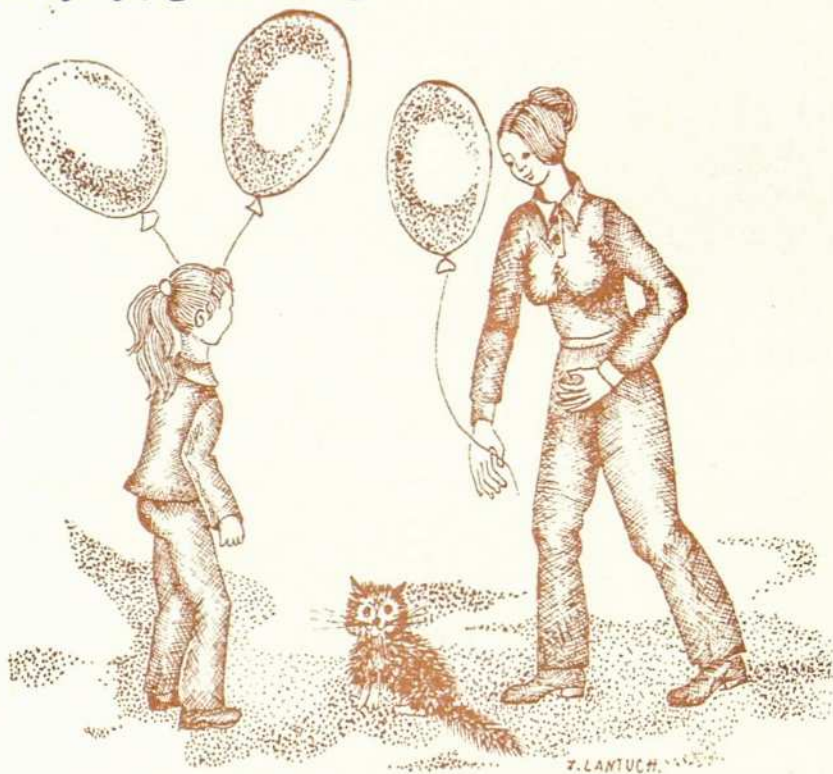
Klemensas Jūra

Ar pažįsti Sigutę? Ji gyvena čia pat, toj plačioj gatvėj tuoju už kampo. Ji tokia linksma, mėlynakė ir gudri mergaitė. Kai susitiksi, paklausk, kaip ji keliavo tenai aukštai, aukštai, kur debesys gyvena.

Aną pavakarę Sigutė ir man papasakojo apie savo kelionę. Tik vieną sykį ji taip keliavo. Daugiau ne! Mamytė uždraudė. O juk gerai žinai, kad mamytės reikia klausyti.

Buvo taip:

Kai kada mamytė Sigutei pirkdavo gražių, spalvotų balionėlių. Jie lengvučiai kaip pūkas. Savo kambarėlyje ji jau turėjo jų gana daug...

— Sigute, — sako mamytė, — važiuoju į miestą. Ką tau parvežti?

— Noriu balionėlių, mamyte.

— Jau daug jų turi, vaikeli. Gal ką nors kitą?

— Noriu dar vieną...

Mamytė nusišypsojo. Grįžusi iš miesto, ji Sigutei padavė tris naujus, spalvotus balionėlius.

Kai mamytė nuėjo į virtuvę ruošti vakarienės, Sigutė susirinko visus savo balionėlius ir nusinešė į kiemą. Ten ji turėjo didelę skalbinių pintinę. Prie jos rūpestingai ėmė rišti balionėlius, vieną šalia kito.

— Jau seniai svajojau aplankyti debesėlius, — kalbėjo Sigutė katinui Murkiui. — Kaip bus smagu su debesėliais pasikalbėti ir pažaišti.

Murkis, tačiau, nieko Sigutei neatsakė.

Įsisėdusi į pintinę, ji dar vis raišiojo paskutinius balionėlius prie kraštų. Nesuspėjo net visų gerai pririšti, kai ji su visa pintine pradėjo kilt į viršų... Ji kilo ir kilo.

— Oi, kur aš esu? — nustebo Sigutė. Ji truputį nusiando, kai pamatė, kad miesto namai pasiliko žemai.

— Aš jau nebematau žemės!

Ir tikrai. Sigutė jau buvo taip aukštai iškilusi, kad aplinkui buvo tik debesys. Švelnutėliai pūkiniai debesėliai sūpavosi aplink Sigutės pintinę.

— Labas, — mandagiai pasisveikino Sigutė. — Aš norėjau su jumis susipažinti, mieli debesėliai.

Ištiesusi rankutę, ji pasičiupo galiuką rausvo debesėlio. Bet šis išsprūdo jai pro piršteliu. Jis buvo šaltas, drėgnas ir tylus. Sigutė bandė dar kitą paliesti — bet ir tas toks pat.

— Tokie gražūs ir švelnučiai atrodo, o visi labai šalti ir drėgni. Brrr... — pasipurtė Sigutė.

Tuo metu ėmė pūsti vėjas, ir ji pasijuto, kad visą pintinę neša. Neša tiesiai į didelį, juodą, piktą debesį. Ir dar jis pilnas vandens! Sigutė bandė kreipti pintinę į kitą pusę. Nesisekė. Ji negalėjo atsilaikyti prieš smarkų vėją. Juodasis debesis vis artėjo...

— Dabar tai bus! — ne juokais išsigando Sigutė. Visai arti trinkelėjo griaustinis.

— Mamytė, gelbėk! — ji šaukė. Bet mamytė jos negirdėjo, ji buvo per toli.

— Ką daryti? — galvojo mergaitė. — Niekas nežino, kad aš čia. Niekas negali manęs išgelbėti. Turiu pati ką nors sugalvoti...

Truputį pagalvojus, Sigutė nušvito. Greit išsitraukė iš plaukų smeigtuką ir juo pradūrė vieną, antrą, trečią balionėlį. Kad ir labai jai buvo gaila tų gražių balionėlių, bet ką darysi...

Paf... paf... paf... sproginijo balionėliai, ir Sigutė su visa pintine palengva leidosi žemyn. Vėjas pasūpuodamas ją nunešė į miesto aikštę. Žinai, tenai, kur kartais vaikai žaidžia, kai tėveliai susėdę ant suoliukų šnekučiuojasi...

— Kas gi čia? — žmonės išpūtę akis apstojo Sigutę, galvodami, kad ji bus iš kitos planetos atkeliavusi.

— Ne, ne! — juokėsi Sigutė. — Aš nesu iš kitos planetos. Aš esu Sigutė ir gyvenu šitame mieste. Buvau truputį išvykusi tenai aukštai pas debesėlius.

— Aha, — sakė žmonės, nežinodami, ar tikėti, ar ne.

— Gal kas nors galėtųmėt mane pavežti iki namų? Būčiau labai dėkinga. Gyvenu tenai, prie parko, klevais apaugusioje gatvėje...

Sigutė man pasakė, kad ji daugiau nenori lankyti debesėlių. Jie daug gražesni, sako, kai žiūri į juos nuo žemės. Jei netiki, pasiklausk Sigutės. Ji tau papasakos, gerai?...

SUGRĮŽIMAS

Teta Audronė

— Cepelinai, — vieną rytą pasakė mama Pingvinienė tokiu linksmu, paslaptingu balsu, — ar žinai, kad penktadienį nebus pamokų? Tai metinė Ledynų Miesto šventė. Miesto rotušėje bus paradas, sporto žaidimai, o vakare — iškilminga vakarienė. Ar žinai, kodėl visa tai?

— Mama, ar todėl, kad tėtė grįš namo po ilgos kelionės? — pagalvojęs pasakė Cepelinas. Jis rimtai mąstė, užkandžiaudamas šviežiai iškeptais žuviniais sausainiais.

— Taip, Cepelinai. Tėtė grįžta namo. Ir drauge su juo visi kiti mūsų miesto pingvinai.

— Bet kodėl, mamyte, tėtė kasmet turi išvykti ir taip ilgai negrįžti? Ar jis nežino, kaip mes jo pasiilgstam? — nerimavo Cepelinas.

— Vaikeli, visi pingvinų tėveliai turi plaukti toli į jūrą žuvauti, kad mums būtų užtektinai maisto šaltai žiemai, — aiškino mama. — Kitaip negalėčiau tau virti žuvinių cepelinų.

— Bet aš tėvelio labiau pasiilgau negu žuvinių cepelinų! Ar dar daug dienų liko, kol jis sugrįš? Ar todėl mes turime metinę šventę, kad visi tėveliai grįžta namo? — bėrė klausimus Cepelinas.

— Taip, vaikeli, taip. O dabar mes turime pradėti ruoštis. Matysi, kai būsi užsiėmęs, bus lengviau laukti tos linksmos dienos.

Cepelinas su mama valė kambarius, šlavė takus, kepė įvairiausius skanumynus. Cepelinas dar treniravosi sporto rungtynėms, kad galėtų tėvelį pradžiuginti. Jis ir paveikslą tėtui nupiešė.

Pagaliau atėjo didžioji diena. Visi Ledynų miesto gyventojai išsirikiavo pagrindinėje gatvėje. Netrukus prasiėjo paradas. Iš kelionių sugrįžę pingvinai sudarė gražią eiseną. Visi linksmi juos sveikino ir plojo.

— Mama, aš matau tėtę, — staiga sušuko Cepelinas.
— Tėtė, tėtė, mes čia! — ir pasileido tekinas tėveliui į glėbį.

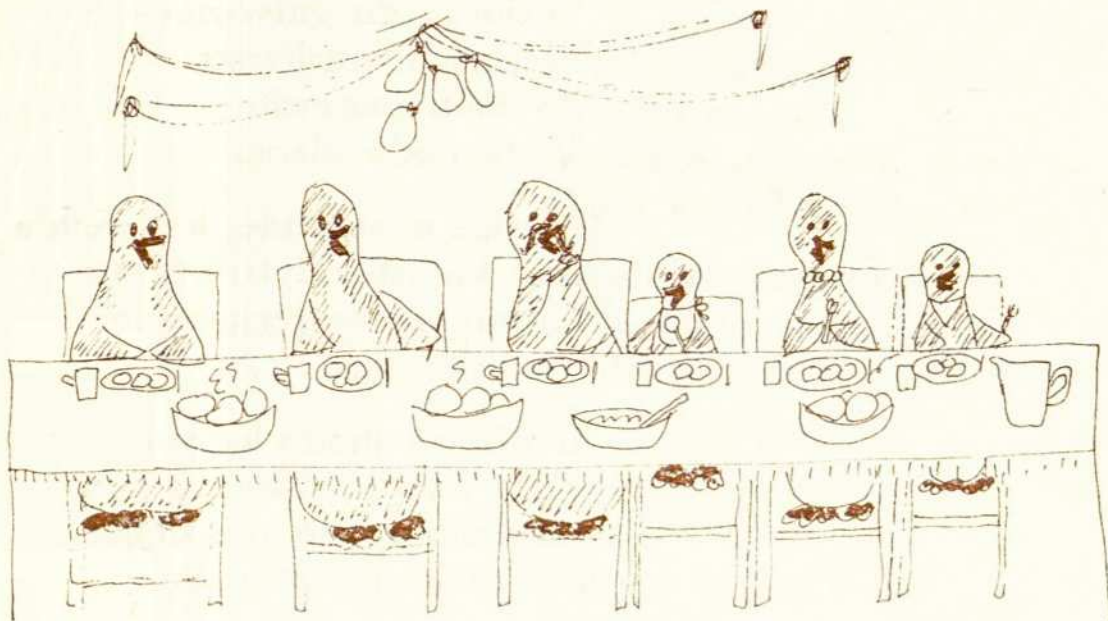
— Na, sūnau, — džiaugėsi tėtė ir iškėlė Cepeliną aukštai į orą. — Koks tu didelis! Netrukus įau ir tu galėsi plaukti į jūrą su manim.

Kai visi pasisveikino ir pasidžiaugė, prasidėjo visokiausios lenktynės ir žaidimai. Cepelinas laimėjo pirmą vietą “pilvo šliuožimo” rungtynėse. Snaigytė ir Ledukas laimėjo pirmąsias vietas nardyme ir plaukime. Visi trys buvo apdovanoti mėlynais kaspinais.

Tada visos šeimos nuėjo į miesto didžiąją salę iškilmingai vakarienei. Kiek ten buvo skanumynų. Visi valgė ir gėrė ir juokavo. Paskui visa salė užtraukė pingvinų kelionės dainą.

Grįžus namo, Cepelinas prašė tėtės:

— Papasakok man apie savo kelionę, tėveli. Ar sutikai banginį, ar ruonį? Ar nebijojai? . .

Tėtė pasisodino Cepeliną ant kelių, o mamą šalia ir ėmė pasakoti apie savo nuotykius jūroje. Cepelinas klausėsi, klausėsi, kol jam akutės pradėjo merktis. Jis saldžiai užmigo ir sapnavo, kaip juodu su tėte abu plaukia jūroje ir visai nieko nebijo.

MOKSLININKAI

O. M.

Susidėjo du galvočiai —
Meškis ir žiurkėnas:
Tyrinėti pasiryžo
Virtą uodo pieną.

Meškis nusprendė, kad reikia
Štai ką išbandyti:
Gramą sauso terpentino
Piene įmaišyti . . .

Ir užkūrė juodu krosnį
Pora šimtų laipsnių;
Laukdami, sau pasiskaitė
Kelias dešimt straipsnių.

— Išsiplėtęs! — tarė meškis,
Keldamas dangtelį.
— Susitraukęs, ko aiškiausiai!
Koškim per sietelį.

Paraitoję jie rankoves,
Dirbo, prakaitavo:
Prakaito lašeliams krintant —
Naują skystį gavo!

— Gal suskaldėm į atomus?...

Žiurkėnas teiravos,
Nes puodely žaliom putom
Smarkiai kunkuliavo.

Viralą kruopščiai iškoštą
Jie abu ragavo,
O paskui per visą dieną
Daug sunkiau kvėpavo...

Telefonas suskambėjo,
Sako uodo vaikas:
— Mano mama mane mokė,
Šiltas pienas sveika...

Bet nespėjo pasakyti,
Ką tas pienas gydo —
Telefonas sudrebėjo
Nuo baisaus sprogimo!!!

paruošė O. Mikailaitė

I. KUR SUSIMAIŠĖ LIEŽUVIS?

Prašau kavuką . puodos.
Šiandien viltas šakaras.
Ar matai kaip tylą liejus?

II. ATSPEK PRIEZODĮ

Vietoje skaičių įrašyk raides žodžių, kurie tinka pagal apibūdinimus. Tik atsargiai: raidės dedamos ne iš eilės, bet tik tuose keturkampiuose, kurių skaičiai pažymėti. Jei teisingai surašysi raides, gausi žinomą lietuvišką priežodį.

1,19,15,24,2 — kariuomenės arba organizacijos grupė.

10,29,7,21,12 — Lietuvos valstybės ženklas.

17,5 — skaičiaus pavadinimas.

28,23,14,18,9 — riešutas yra (spalva).

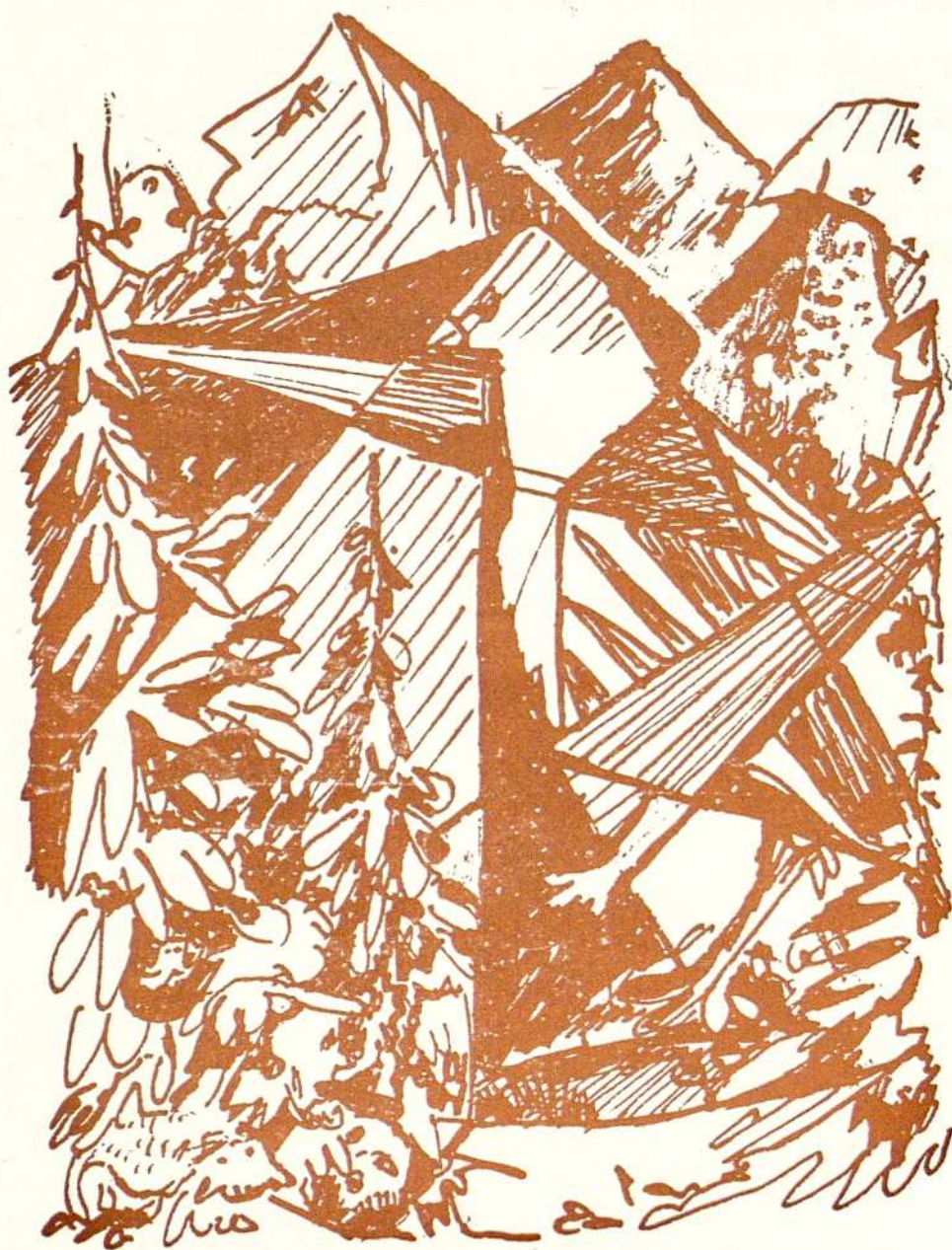
16,8,26,13,3 — vaisinių medžių plotai.

22,6 — buvusio Lietuvos prezidento inicialai.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

III. Šiame paveiksle surask:

2 paukščius, katiną, 2 avinėlius, senį su cigaru, išsižiojusį vyrą, mergaitės veidą, 2 vaikučius, atsisėdusį vyrą.

IV. SUNKI PROBLEMA

Ūkininkas Petras neša vieną maišą bulvių.

Ūkininkas Jonas neša penkis maišus.

Visi maišai to paties dydžio, bet Petro našta yra 50 kartų sunkesnė už Jono. Kodėl?

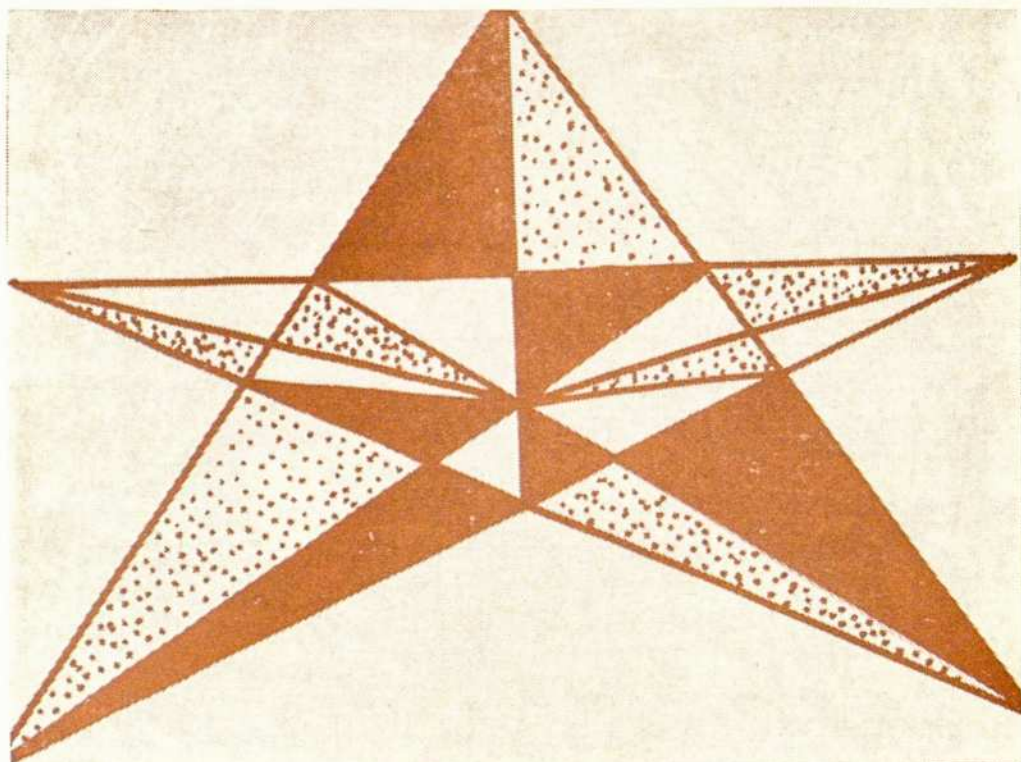
V. KIENO VEIDAS?

Rodydamas nuotrauką, vienas žmogus pasakė kitam:

— Šio asmens tėvas yra mano tėvo sūnus. Bet aš neturiu nei brolių, nei sūnų.

Kieno nuotrauka tai buvo?

VI. SUSKAIČIUOK TRIKAMPIUS

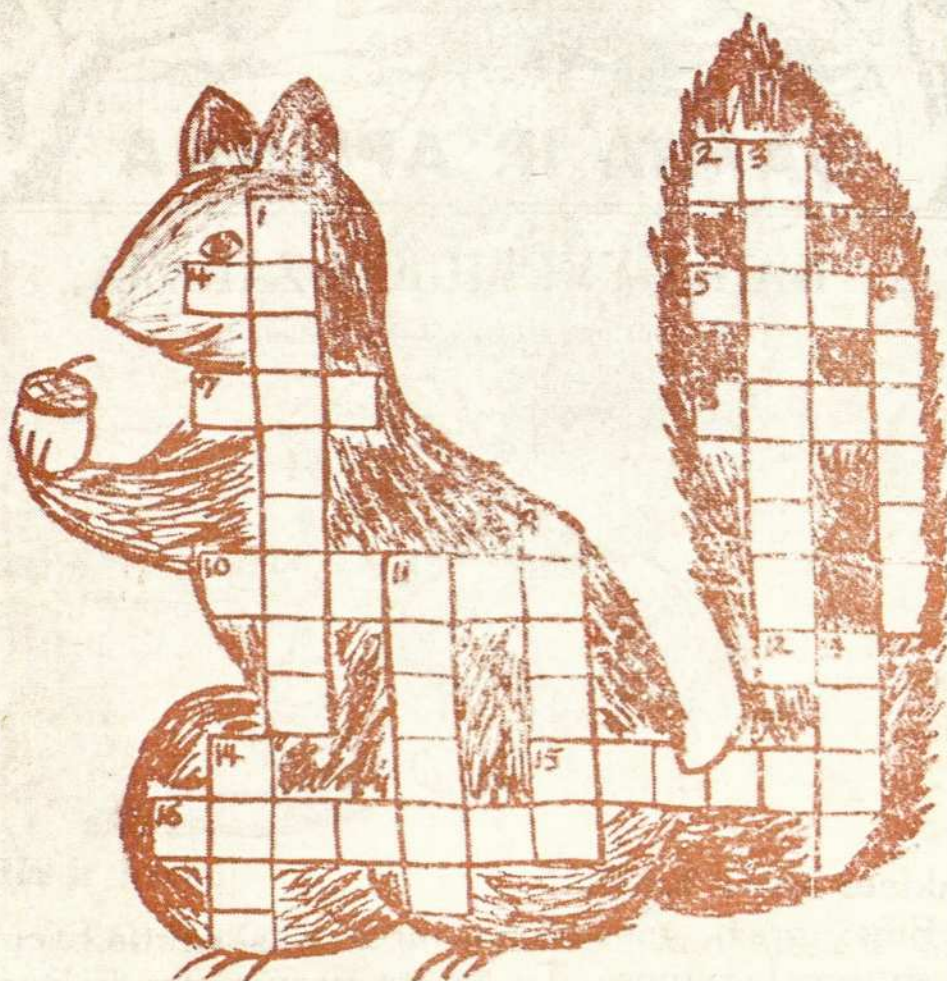
VII. MİSLĖ

(parašė E.J.)

Buvo žalsvas, buvo baltas,
Ir vėl žalsvas, o prikaltas
Prie visai trumpučio koto
Ėmė medyje kaboti.

Kai nunoko, tėtė rinko,
Mama vandeniui ištrinko
Ir, į bliūdą kol sudėjo,
Ilga seilė tau varvėjo.

VIII. VOVERAITĖS KRYŽIAŽODIS

Skersai:

2. Aš esu, tu
4. Kas,, kam, ką, kuo.
5. Erelis.
7. Tu ir aš.
8. Netekti regėjimo.
10. Kam voveraitė renka riešutus?
12. Jungtukas.
15. Arabijos gyventojas.
16. Kas gerai moka virti?

Žemyn:

1. Kas šiame galvosūkyje vaizduojama?
3. Šokinėti (kaip voverė).
6. Grakšti ir baili miško gyventoja.
9. Plėšrus gyvulys.
11. Kur gyvena voveraitės?
13. Kas gaivina gėles po karštos dienos?
14. Ką voveraitė laiko?

(Galvosūkių atsakymai psl. 32)

KAIP GYVULIUKAI ŽAIDŽIA

paruošė Danguolė Sadūnaitė

Laukinės katės žaidžia!

Buvo graži, mėnesienos apšviesta naktis vienišose Argentinos lygumose. To krašto tyrinėtojas, keliautojas ilsėjosi ant žemės, po atviru dangum. Iš miego jį prižadino riksmas.

Mėnesienos šviesoje jis pamatė keturias dideles laukines kates visai netoli jo. Nejudėdamas ir išsigandęs, jis laukė, kas toliau bus.

Tos laukinės katės, vadinamos **puma**, visai jo nepuolė. Jos tiktai žaidė, o jis buvo žiūrovas. Jos lakstė ir lenktyniavo viena su kita, kaip kačiukai, žaisdami slapstynes. Jos voliojosi ant žemės ir ėjo grumtynių. Viena po kitos net peršoko per tyrinėtoją ir jo miegmaišį. . . Pagaliau jos pradingo nakty.

Zaidžia ir lokiai

Ar tikėtum, jei kas tau pasakytų kad meškos, arba lokiai, taip pat mėgsta žaisti?

Tikrai teisybė. Žiemą pasnigus, pilkieji lokiai sunkiai užlipa į kalną, kad galėtų nučiuožti žemyn. Jie vėl ir vėl čiuožia sniegu žemyn, lyg maži išdykę berniukai.

Juodos ir rudos meškos žaidžia kitaip. Jos ritasi nuo kalnelių.

Vienas gamtininkas štai ką pastebėjo, kai lankėsi viename valstybiniame parke Amerikos vakaruose. Jis matė, kaip mažas, juodas meškiukas įlipo į statinę. Statinė stovėjo netoli vieno namelio miške. Meškiukas toje statinėje šokinėjo, kol ji apvirto ir nusirito kalneliu žemyn. Linksamas meškiukas ritosi drauge.

Hipopotamo žaidimas

Jaunas hipopotamas, gimęs Amsterdamo zoologijos sode, Belgijoje, rado įdomų būdą, kaip pasilinksinti.

Vieną dieną vėjas atpūtė klevo lapą į jo baseiną. Tas hipopotamukas švelniai įslydo į vandenį ir nuplaukė po lapu. Tada jis ėmė tą lapą pūsti iš apačios. Lapas pakilo į orą. Hipopotamas vėl papūtė nusileidusį lapą, o tas vėl pakilo.

Ir taip jis žaidė pats sau vienas valandų valandas!

Žaidžia ir kiti žvėriukai

Jauni meškėnai, kurie juokingai atrodo su savo juodais saulės akiniais, mėgsta žaisti su nedideliais pagaliukais.

Lapės ir stepių vilkai išmeta į orą samanotas ar medžio žievės gabaliuką ir jį gaudo. Tai jų kamuolys!

Net ir plėšrusis žebenkštis žaidžia pats sau vienas su pagaliais ir akmenukais.

Dygliakiaulės žaidžia viena su kita Amerikos miškuose, eidamos imtynių. Žaidžia ir bezdžionės įvairius, linksmus žaidimus.

Žaidžia ne tik jauni gyvuliai ir žvėriukai, kurių žaidimas juos paruošia gyvenimui, žaidžia ir seni.

Štai senos, pilkos ūdros linksmi nučiuožia slidžiu upės krantu į vandenį. Joms taip pat smagu, kaip ir mažiems ūdriukams.

Žaidžia net ir didžiuliai drambliai, ridendami grumstą žeme. Gal tai yra dramblių futbolas!

O kaip su paukščiais?

Ir paukščiai mėgsta žaisti. Pulkas kovų, pakilę aukštyn į orą, krenta žemėn sparnus suglaudę. Tik labai arti žemės jie vėl sparnus išskleidžia.

Žuvėdros, sutūpę ant tilto, mažam laiveliui prisiartinus, greitai pakyla ir nutūpia ant jo. Laivui praplaukus tiltą, jos vėl sugrįžta į savo vietas. Tada jos laukia laivo, plaukiančio priešinga kryptimi ir pakartoja savo žaidimą iš naujo.

ŽODYNĖLIS

lokys — bear
 tyrinėtojas — explorer
 gamtininkas — naturalist
 statinė — barrel
 meškėnas — racoon

žebenkštis — weasel
 dygliakiaulė — porcupine
 kovai — rooks
 skersinis — rail
 ūdra — otter

PUPUTIS

Puputis yra pilkas peliukas,
Puputis yra labai mažiukas.
Jis turi ilgą uodegytę
Ir vis bėga pas savo mamytę.
Bėga nusiplaut ausytę,
Snukutį ir savo nosytę.
Jis nemoka dar skaityti,
Mokykloje jis išmoks rašyti.
Š-š-š — dabar Puputis miega.
Ką sapnuos? — ar apie sniegą?

*Audra Rudytė, 8½ metų
Newark, Delaware*

LIETUVIŠKA MOKYKLA

Pirmasis skambutis. Mes pamažu nueinam į klasę, numetam paskutinius miego prisiminimus ir pasiruošiame pamokoms.

Dailusis skaitymas. Kaip galima taip anksti iš ryto teisingai ištarti žodžius?

Istorija. Kai mokytoja kalba, mes įsėdam į helikopterį ir skrendam virš senovės Lietuvos. Matom stumbrus, vilkus, Gedimino pilį... Skambutis suskamba, helikopteris nusileidžia.

Gramatika. "Gera mokykla. Mūsų lituanistinė mokykla yra gera. Mūsų lituanistinė mokykla yra gera, nes mūsų lituanistinės mokytojos yra geros". Taip sukuriame sakinius.

Dainavimas. "Grįšim, grįšim, ten, kur teka Nemunėlis ir Neris..." Jaučiu, kad vienas dainuoju, niekas nepitaria.

Šokiai. Viens ir du, viens ir du — lipk ant kojų! Viens ir du, ką dabar? Viens ir du... O, dabar prisimenu: viens ir du!

Literatūra. Skaitom apie meteorus. Norėčiau tą meteorą pagauti ir ant jo nuskristi namo...

Skambutis. Laisvė. Einu namo, gerai žinodamas, kad vėl už savaitės į šeštadieninę mokyklą ateisiu...

Andrius Tamulis

*K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje*

RUDENĖLIS

Lapai krenta
Dengia žemę,
Broliai grėbia,
Lapus semia...

Vėjas pučia
Lapus draiko,
Broliams darbą
Visaip maišo.

Broliai gaudo
Lapus, maišą...
Rudenėlis
Juokais žaidžia...

Vytautas Tamulaitis

*K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje*

TĖVYNĖ

Mūsų mylima šalis, —
Lietuva tėvynė;
Mums brangi jos praeitis
Ir kariai didvyriai.

Liūdni beržai iš tolo moja,
Trispalvė jau neplevėsuoja,
Tėvyne, ar girdi?

Mes jaučiamės vieni...

Tėvyne mūsų brangi,
Tvirta išliki visados,
Sugrįš tavo vaikeliai
Ir žemę išbučiuos!

Viktoras Izokaitis

*K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje*

MANO DIENA ŠEŠTADIENINĖJ MOKYKLOJ

Šeštadienio rytą visi vaikai paprastai saldžiai miega. Mes lietuviukai darom kitaip: keliamės anksti, skubame apsirengti, pavalgyti ir važiuojame į šeštadieninę mokyklą. Tėtis dažnai mus vis ragina ir kartais barasi. Jis mane ir Rasą visada veža į mokyklą. Pakeliui sustojame paimti ir mūsų mokytoją. Žiemos metu yra blogiau, nes slidu. Mūsų mokykla randasi Glebe Collegiate instituto antram aukšte. Mūsų klasė yra didelė, o mūsų mažai, vos penki: keturios mergaitės ir vienas berniukas.

Pamokos prasideda devintą valandą ryto. Turime tris pamokas ir dvi pertraukas. Pamokas pradėdam ir baigiam malda. Mūsų klasėje yra trys skyriai: ketvirtas, šeštas ir devintas. Aš esu ketvirtam skyriuje. Mes turime vieną mokytoją. Per pamokas aš skaitau, rašau ir atlieku ivairius gramatikos pratimus. Jau moku linksniuoti; kartais padarau klaidų. Mėgstu eilėraščius. Pertraukos metu su Lina žaidžiam "Tic-tac-toe". Jei turime atsinešę, suvalgom po obuolį.

Mūsų mokykloje švenčiame gimtadienius. Tas, kieno gimtadienis, paprastai atsineša tą rytą tortą ir pertraukos metu visus pavaišina. Mes jam nuperkam kortelę ir dovanėlę.

*Daiva Jurkutė, 10 m.
Otavos lit. mokykla
Kanada*

KAIP RUDUO ATsirADO

Gyveno laumė, kuri vis darė atvirkščiai, negu jai liepė. Dievas laumei davė uždavinį: padėti mergaitei, vardu Vita. Vita buvo labai miela ir gera mergaitė. Dievas tarė laumei. "Jei nori pavirsti angelu, padėk Vitai penkis kartus".

Pirmą dieną Vitai reikėjo pagalbos su pamokom. Laumė jai padėjo. Dievas pagyrė ją: "Jei visad taip darysi, greit virsi angelu". "Labai lengva!" apsidžiaugė laumė. Antrą dieną reikėjo Vitai padėti pietus pagaminti. Laumė ir tą gerai atliko. Trečią dieną buvo truputį sunkiau: reikėjo padėti lėlėm namą pastatyti. Ketvirtą dieną reikėjo Vitai rasti užsiėmimą. O penktą dieną Vita pasakė laumei: "Nudažyk visus lapus raudonai, geltonai — visokiausiom spalvomis". Laumė užsispyrė, kad nedarys. Ji išėjo į lauką nutapyti sau paveikslą. Netyčia paspyrė dažus, kurie pasipylė ant medžių lapų. Atlėkė visi angelai ir džiaugėsi — kaip gražu! Laumė irgi manė, kad gražu. Ji pavadino atvirkščiai — ne "spalva", bet "ruduo". Dabar kiekvienais metais ateina ruduo.

Gida Zikaitė

Bostono lit. mokykla

KODĖL LAPAI KRINTA

Kartą Ruduo susipyko su Žiema. Jie nuėjo pas Pavasarį ir klausia: kuris teisingas? Pavasaris palaikė Rudenį. Žiema labai supyko ir nuėjo pas Vasarą ieškoti teisybės. Taip jie visi susipyko ir nuėjo pas Dievą. Dievas klausia: kokia yra jūsų problema? Ruduo ir Žiema pasakojo, kaip susipyko ir ieškojo teisybės. Dievas išklaušė ir galvojo, galvojo. Ruduo, Žiema, Vasara ir Pavasaris laukė danguje. Už poros dienų Dievas davė atsakymą: Ruduo teisingas, o Žiema truputį klydo. Žiema labai supyko ir padarė, kad visi lapai nuo medžių nukristų. Dabar rudenį lapai krinta.

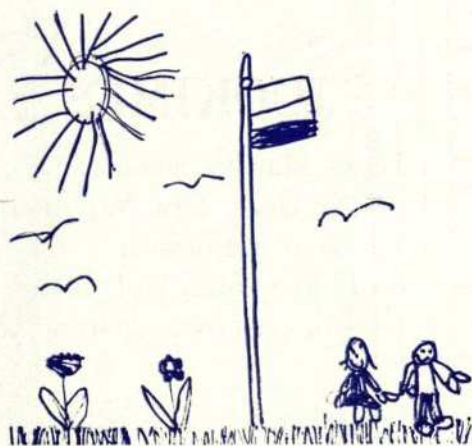
Rūta Kalvaitytė

Bostono lit. mokykla

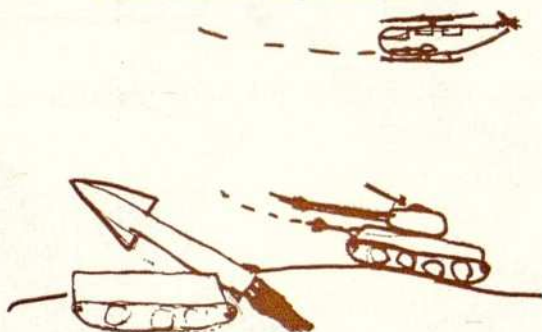
MŪSŲ PAVEIKSLŲ PARODA

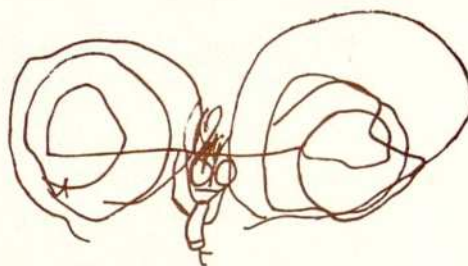
**Daina Kazlauskaitė, 5 m.
Kriaučeliūnų vardo
Montessori Vaikų Nameliai**

**Venta Norvilaitė, 6 m.
Oak Lawn, IL**

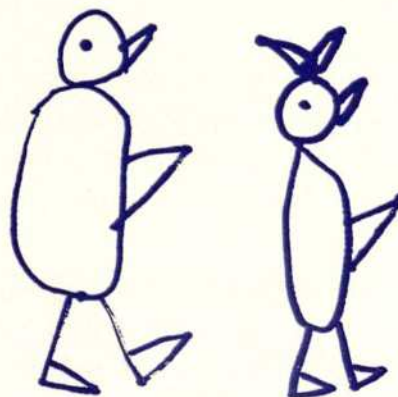
**Karas su rusais
Aras Norvilas, 8 m.
Oak Lawn, IL**

**Stipruolis
Kovas Norvilas, 4 m.
Oak Lawn, IL**

**Pelytės
Mildutė Harrows, 4 m.
Kriaučeliūnų vardo
Montessori Vaikų Nameliai**

**Cepelinas
Audrytė Prialgauskaitė, 4 m.
Kriaučeliūnų vardo
Montessori Vaikų Nameliai**

JUOKIMĖS

Tėvas klausia sūnaus:

- Ar žinai, kuo Napoleonas pasižymėjo?
- Savo atmintimi.
- Iš kur žinai, kad jis turėjo gerą atmintį?
- Juk pastatytas paminklas jo atminčiai!

~ ~ ~

Petriukas prašo Kaziuko pagalbos:

- Kaip rašyti žodį “ligonis”? Nežinau, ar su trumpąja “i”, ar su ilgąja “y”.
- Jei trumpai serga, su trumpąja. Jei ilgai — naudok ilgąją.

~ ~ ~

Mama bara Darių:

- Kaip galėjai atsigulti į lovą su batais. Niekas juk taip nedaro.
- Aš žinau, kas daro, mamyte. Arklys.

~ ~ ~

Mokytoja sveikina Rimą:

- Girdėjau, kad turi naują broliuką.
- O, iš verkimo matyti, kad jis jau turi daug patyrimo!

~ ~ ~

Mama žadina Sauliuką:

- Kelkis! Paukščiai jau seniai pabudo.
- Jei man reikėtų miegoti lizde ant visokių šakalių, ir aš anksti kelčiaus!

~ ~ ~

Romas kalba Rimui:

- Koks yra ilgiausias žodis, kurį esi girdėjęs?
- Vieną sykį toks ponas atsistojo salėje ir pasakė visiems susirinkusiems: “Noriu tarti jums vieną žodį...” Tą žodį ištarti užtruko net dvi valandas!

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI: II. kuopa, vytis, daigas, du, rudas, sodai, A.S. (Antanas Smetona). “Kai du stos, visados daugiau padarys”. IV. Jonas nešė tuščius maišus. V. Jo paties. VI. Bent 50! VII. Obuolys. VIII. Skersai: 2. esi, 4. ko, 5. aras, 7. mes, 8. akti, 10. žiemai, 12. ir, 15. arabas, 16. virėjas. Žemyn: 1. voveraitė, 3. straksėti, 6. stirna, 9. vilkas, 11 medyje, 13. rasa, 14. gilė.